

Margreeth Kooiman

Stap één

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

‘We zijn er bijna,’ zei Herman, en hij gaf een dot gas om de steile helling op te rijden. Zijn gezicht straalde als een zon aan de hemel. ‘Zie daar, beste mensen, aan uw rechterhand het befaamde Sanlit!’

In de verte, hoog tegen de bergwand, zag Aline haar toekomstige dorpje liggen. Vijf, zes huizen, gokte ze, opgetrokken uit donkergrijze keien. Het dorp lag als een stip verloren in dichte bebossing. Een donker woud, dat zich over kilometers uitstreckte.

Snel richtte ze haar blik weer op de smalle, bochtige weg. Ze moest er niet aan denken nu een tegenligger tegen te komen. Niet dat de kans daarop erg groot was. Geen mens die in dit afgelegen gebied iets te zoeken had.

‘Wauw, moet je kijken, een superhoge waterval!’ riep Jeroen vanaf de achterbank uit.

‘Ja, mooi, hè? Die gaan we snel een keer beter bekijken.’ Om ongelukken te voorkomen toeterde Herman kort voordat ze de haarspeldbocht namen. ‘Maar nu eerst naar ons huis...’

‘Kan ik daar naar de wc?’ vroeg Mare. ‘Ik moet echt heel nodig.’

‘Moet jij eens kijken wat voor toilet daar is!’

antwoordde Herman enthousiast. Hij stuurde de auto door het nauwe straatje de huizen langs en kwam bij het laatste huis tot stilstand.

Aline was blij dat ze er waren. Langs afgronden rijden was niet haar hobby. Herman parkeerde zo dicht mogelijk tegen het huis om op de weg vrije doorgang te laten. Ze stapte vanuit de gekoelde lucht in de auto de verzengende hitte in. Terwijl Herman naar de bijrijdersstoel schoof, liet zij de kinderen er via het achterportier uit.

‘Nou, wat is je eerste indruk? Valt het jullie mee?’ vroeg Herman, die inmiddels ook buiten stond.

Aline keek om zich heen. Haar ogen gleden langs de vele verweerde luiken die scheef in hun scharnieren hingen, naar het verwachtingsvolle gezicht van haar man. ‘Tja, ik weet niet...’ wist ze alleen uit te brengen. De steile hellingen rondom het dorp beklemden haar nu al. Recht voor zich zag ze de donkere bossen van de bergketen de Montagne Noire. Tegenover de huizen uit de rotsen gehouwen moestuinen, dor en verwaarloosd. Hoe moest ze zich hier wapenen tegen de eenzaamheid?

Stukje bij beetje nam ze de omgeving verder in zich op. Zo te zien woonde er in het dorp

niemand anders. Van het buurhuis was het dak half ingestort. Duizenden krekels vulden de lucht met hun getjirp. Vreemd genoeg leek het daardoor juist stiller. Het was duidelijk. Ze waren in een spookdorp beland.

‘Pap, er is hier niks. Wat moeten we hier nou?’ riep Jeroen verschrikt uit.

‘Ach, ik weet zeker dat het went,’ zei Herman hoopvol. Met een grote verroeste looper deed hij de deur open. ‘Nou, wat ik al zei, het heeft wat werk nodig. Maar je zult zien dat het een plattje wordt.’

Ze volgden Herman naar binnen. Hij trok de ramen open en duwde van binnenuit de luiken opzij. Een bundel zonlicht verlichtte de stoffdeeltjes in de lucht.

‘Mam, wat een troep, hier kunnen we niet wonen!’ riep Mare met verschrikte ogen uit.

‘Komt goed,’ zei ze sussend. Voorzichtig liep ze over de deels verzakte vloer door de bedompte ruimte. Op sommige plekken was het pleisterwerk van de muren afgebrokkeld. Stukjes leem lagen tussen het stof op de grond. Een kleine stenen bak onder het raam met een afvoer naar buiten deed dienst als gootsteen.

Ze vermoedde dat Herman op haar reactie wachtte. Om niet negatief te doen waar de

kinderen bij waren, grapte ze: ‘Mooie keuken! Daar ga ik vast lekkere hapjes voor jullie klaar-maken.’

Hermans ogen flitsten nerveus heen en weer. ‘En hier is de badkamer, kom maar mee.’

Gedrieën volgden ze hem naar de naast-liggende ruimte. Ze moest even slikken. Een beschimmeld betonnen hok met een kale dou-chebak, een wastafel die half uit de muur viel en een bidet, alles in een grauwe kleur groen. Dit kon je echt geen badkamer noemen.

‘Hé cool!’ zei Jeroen toen hij het bidet ont-dekte. ‘Voor als je een vieze kont hebt.’ Hij kronkelde van het lachen bij het idee.

Waar was het toilet? vroeg Aline zich af. Een badkamer met bidet, maar zonder wc was op z’n minst merkwaardig.

‘Pap, waar is de wc nou?’ vroeg Mare, die blijkbaar dezelfde gedachte had. Demonstratief zette ze een been kruislings voor het andere. ‘Ik hou het niet meer, hoor.’

‘Zal ik jou dat eens even laten zien?’ Ze volgden Herman naar de andere kant van het huis, waar een deur toegang gaf tot een terras. Daar was tegen de zijkant van het huis een houten hokje aangebouwd. ‘Voilà, madame Bakkèr...’ Met een breed armgebaar wees hij Mare haar

plek: een planken zitting met een gat erin. ‘Een toilet met uitzicht, wat wil je nog meer?’

Mare trok haar mondhoeken naar beneden en begon te jammeren. ‘Maar pap, er zit geen deur in. Dat doe ik niet, hoor! Iedereen kan me zo zien zitten.’

‘Wie is iedereen, Mare? Ik zie hier niemand, jij?’

‘Niet zo snibbig, Herman. Kom, we laten haar even alleen.’

In gedachten ging ze een jaar terug in de tijd. Door Hermans drankprobleem was hun huwelijk toen op sterven na dood. Een scheiding wilden ze geen van beiden. Alles op alles moesten ze zetten om dat te voorkomen. Alles om hun gezin te redden.

Hermans droom om in Zuid-Frankrijk opnieuw te beginnen, leek haar zo gek nog niet. Herman was een stuk ouder dan zij; hij had zijn pensioen, waarvan ze konden leven. Jeroen kon met zijn twaalf jaar meteen naar een Franse middelbare school. Mare, die negen was, moest zich voegen in een bestaande klas, maar dat was geen onoverkomelijk probleem. Zelf moest Aline haar werk in de zorg natuurlijk opgeven. Geen makkelijke beslissing. Maar na veel wik-

ken en wegen hadden ze de knoop doorgehakt.

Nu stonden ze hier in dit krot en kon ze wel huilen. Wat had haar bezielde om Herman eerst alleen naar Frankrijk te laten afreizen? Ze had hem het huis laten kopen zonder dat ze het gezien had. Alsof het om een zak aardappelen ging.

Op de foto's die Herman destijds had doorgemaild leek het een aardig huis, dat met een lik verf, een zak gips en een dosis liefde eenvoudig tot een paleisje was om te toveren. Schijn bedroog kennelijk. Hier was een leger werklieden minstens een jaar zoet mee.

Ze liepen met z'n drieën terug naar de woonkamer. Een golf van vermoeidheid overspoelde Aline. Het enige positieve dat ze over het huis kon zeggen was dat het, ondanks het broeierige weer, binnen lekker koel was. De muren waren bijna een meter dik, een flinke buffer tegen de tropische warmte buiten. Ook de manshoge stenen schouw met houtkachel was een pluspunt.

Met haar spijkerbroek nog half open kwam Mare binnengerend. 'Nu móést ik wel, maar daar ga ik dus nooit meer in, in dat vieze hok! Het stikt er van de vieze, harige spinnen!'

'Dan pies je volgende keer toch gewoon in die billenwasbak,' opperde Jeroen giechelend.

‘Jongens, ophouden nou! We moeten er met z’n allen het beste van maken. En die spinnen jagen we strakjes weg. Kom, we gaan naar boven waar jullie kamers komen.’ Met een armgebaar dirigeerde Herman Mare naar de trap.

Zo koel het beneden was, zo verstikkend warm was het op de bovenverdieping. De zon had de hele dag op het leien dak staan branden. Een zucht verlichtte de spanning in haar buik niet. Hoe moest dat met de kinderen? Die moesten de komende tijd in deze hitte slapen. Isolatie en dakramen aanbrengen stond ergens tussen honderden andere klussen op Hermans to-dolijst.

Ze dacht aan de matrassen die met de rest van hun spullen onderweg waren. Hopelijk zou de verhuishwagen straks arriveren. Op de gammele plankenvloer lag een laag stof van jaren. Wat een smeerboel! Ze kon die matrassen daar toch moeilijk bovenop leggen? Na die lange rit moest ze ergens de energie vandaan halen om te gaan schoonmaken. Nog een geluk dat ze vanuit Nederland halverwege de reis een hotelletje hadden gepakt.

Voorlopig wilde ze het liefst meteen ergens neerploffen. Maar waar? Er was in het hele huis niets om op te zitten. ‘Nou, ben benieuwd wan-

neer de verhuiswagen komt,' zei ze op geveinsd optimistische toon. 'Wel lekker toch, Mare, dan heb je straks al je spulletjes weer.'

Ze wachtte op een reactie, maar hoorde achter zich alleen wat gesnik. Ze draaide zich om en keek recht in het rood aangelopen en be- traande gezicht van haar dochter. 'Ach, wat is er nou schatje?' Ze trok Mares blonde hoofd even tegen zich aan.

Mare gooide nu alle remmen los en huilde met lange uithalen. 'Ik wil hier niet slapen! Het is overal vies en oud. Ik wil terug naar huis!'

'Maar dat gaan we toch schoonmaken, lie- verd. Jullie krijgen mooie kamers, echt. Je vriendinnetjes uit Nederland die komen loge- ren zullen jaloers zijn.' Bah, wat een bedrieger was ze. Want als ze eerlijk was, zag ze er nu ook even geen gat in. Misschien was het gewoon een onzalig en onverantwoord plan geweest om hier met de kinderen naartoe te verhuizen. Jeroen zag alles nog wel als een groot avontuur, maar voor Mare was het allemaal veel moeilij- ker. Aline was vastbesloten van dit huis zo snel mogelijk een thuis te maken. 'Kom, zullen we de tuin gaan bekijken?'

'Goed idee!' viel Herman haar bij. 'Eens kij- ken waar we het kippenhok gaan neerzetten.'

Dan kan je elke dag verse eitjes rapen, Mare. Wat vind je daarvan? Leuk?’

Mare knikte en veegde met twee knuisten de tranen van haar gezicht.

Ze liepen naar beneden en volgden Herman door het huis naar buiten. Aan de overkant van het weggetje liep een smalle stenen trap langs de berg omhoog. ‘Pas op hier, hoor jongens, goed kijken waar je je voeten neerzet. De treden liggen allemaal schots en scheef.’

Voetje voor voetje klauterden ze omhoog, tot ze bij een verweerd hekje kwamen dat toegang gaf tot de tuin. Het was een armzalig stuk grond dat als een terras uit de rots leek uitgehouwen. Taai onkruid stak her en der uit de gebarsten en stenige grond. Ooit was dit een moestuin geweest. Voorlopig groeiden hier geen sla en boontjes, zo veel was zeker.

Pas nu ze zich niet meer hoefde in te spannen, brak Aline het zweet uit. Ze kon zich niet herinneren het ooit zo warm te hebben gehad. Het sissende geluid van de krekels maakte het nog erger. Alsof er iets in een gloeiendhete pan lag te verschroeien. Steeds meer drong het besef door dat ze een onherstelbare fout had begaan. Ze was meegegaan in Hermans plannen en nu zaten ze met de gebakken peren.